

Генерал де Гол је 18. јула 1940. године упутио свом народу чувени позив на отпор окупатору. Ове године, више од пола века касније, а симболично само дан после 18. јуна, бивши француски премијер позива народ и грађане да започну политички живот и борбу испочетка. Али, битка још није ни почела, а садашњи шеф државе на све начине настоји да спречи да се из љуске владајућег УМП-а излегне заметак новог политичког покрета, отпора који би 2012. године у председничку кампању, а вероватно и у победу, узнео његовог највећег противника - Доминика де Вилпена. Будући да монтираним судским процесом Саркози није успео Вилпена ни да осуди, нити да уклони из француске политике (издејствовао је поновни судски позив Вилпену 2011. године), бумеранг народне освете полако је почео да му се враћа. Служећи се непрестано и неспретно Мазареновим лукавством од пре четири века, Саркози је ових дана позивао све главне сараднике де Вилпена, убеђујући их да га напусте, сплеткарећи, обећавајући им златнике и уцењујући их. Затим се бацио и на самог Жака Ширака, откривајући тако поново симптом неуспелог оцеубиства. Истовремено је нападнута и интернет мрежа Вилпенових присталица, по сведочењу њеног директора Кристофа Карињана, а место одакле је напад кренуо локализовано је – Калифорнија. Са временском разликом, овај напад је мирно и „храбро“ планиран да дејствује - ноћу. Од 15 000 првих најављених имена учесника Вилпеновог скупа, многа имена су избрисана, а послат је и огроман број лажних интернет порука да се скуп одлаже.

Најзад, као у српским партизанским филмовима, обе зарађене стране спремиле су диверзантске групе по питању електричне струје за време политичког митинга: једна да довод струје током митинга у огромној сали 13-ог кварта Париза исече, а друга да га одмах поново успостави.

На све ово сâм Вилпен одговорио је писмом упућеним пријатељима у коме нас моли да издржимо и дођемо, завршавајући га речима: „У овом тешком тренутку, више него икад рачунам на вас !“.

Вилпен држи левичарски говор

Сенка славне француске прошлости била је 19. јуна са нама. Огромна сала „Фресине“ у 13. Кварту Париза, налик београдској Арени, имала је резервисаних само 3.000 столица, али је овога дана, мимо изборне кампање и без икакве посебне организације самог чланства Вилпеновог клуба пријатеља, у њу стало бар три пута толико људи. Иако су на улазу од свих нас тражили да покажемо лични Вилпенев позив, полиције готово да није ни било, као да су тренутне француске власти прижељкивале неки инцидент.

Скуп је почео у 14 часова музиком и видео-интернет порукама свих нас који смо ових година храбрили Вилпена. Читали смо те поруке поново на великом екрану испод наслова: „Солидарна Република“, којим је именован почетак Вилпеновог Покрета у сасвим боливарском стилу (*Боливаријанска Република*). Најмање што се може рећи јесте то да је говор који је 19. јуна одржао Вилпен био деголистичко – чавезијански! У њему се сусрело наслеђе деголизма на које се Вилпен већ дуго искрено позива, али и Вилпенев живот у Венецуели у младости, који га је, тек сада се то видело, и те колико обележио!

Пре него што ће ући на позорницу, маса окупљених људи пуна два сата је скандирала: „Председник за Француску!“ Млади свих народа, боја и вера који живе у Француској излазили су да сведоче о свом тешком животу и мукама кроз које пролазе у Саркозијевом режиму. То је био круг читаве Француске, изузетно важан круг (оцртан француском револуцијом), где нико није смео да буде искључен, нити заборављен.

Међутим, ништа није личило на обичне западноевропске политичке скупове који увек имају сличну режију. Људи су 19. јуна били у трансу и заносу као да дижу нову револуцију. Иако су медији покушали да минимизују догађај и да га прогласе баналним, ово је био најзначајнији политички сусрет „народа и грађана са једним човеком“ (како је то Де Гол волео да каже), у последњим деценијама. Преко 250 новинара из свих земаља и гомила глава које су покривале све, од пода до плафона, у невероватном заносу, већ је инаугурисала Доминика де Вилпена за будућег председника Француске! А онда је почео говор који ће Француска упамтити, као што је заувек упамтила онај из 1940. године.

„Ми не стварамо још једну политичку партију више, него „Покрет солидарне републике“ и знад свих партија“, рекао је Вилпен на исти начин као некада генерал Де Гол. „Ја сам окупио и либерале, и социјалисте и комунисте“, рекао је Вилпен још једну Де Голову реченицу.

„Политика није посао, него борба, живот и дејство

“

понављао је даље Вилпен Де Голове речи, вероватно и сам убеђен да их он први пут изговара. Али, француско наслеђе говорило је из њега. „Као и 18 милиона сиромашних Француза и 50 посто оних који никада не гласају и ја се препознајем међу њима!“, наставио је. „У нашем француском социјалном моделу, који није себични либерализам свако мора да има права на социјалну помоћ... Нећемо друштво изгнаних и заборављених... или спекулатора који изазову велике финансијске кризе, а после тога се увек извуку.... Хоћемо повратак здраве екологије и француске пољопривреде!... Хоћемо већи буџет за образовање и науку ... хоћемо повратак франкофоније.... Треба забранити великим финансијским групама да поседују медије, јер те групе не допуштају слободну информацију (интересантно да у Србији ово још нико није схватио)!... Хоћемо братску, солидарну и за све једнаку Републику и њене вредности!.... Француска жели власт по Уставу, а не сталну обнову петогодишње политичке кирије!... Довољно је да само један камен испадне из Бастиље и њено рушење већ је почело!.....“

Интересантно је да у Србији, осим оних који су преузели кратку вест „АФП“ агенције, некада водећи професионални лист „Политика“, овога пута није пренео ништа достојно бившег француског премијера!

Доминик де Вилпен, сјајан старогрчки синтетички дух, правник, адвокат, историчар („Сто дана Наполеона“) и писац огромног броја књига штампаних код најугледнијих издавачких кућа (у Србији у издању Орфеуса штампана је бриљантна књига коју ми је поклатио: “Крик тера зле духове“), песник (по Француској иде и рецитује своје и туђе стихове), одржао је 19. јуна говор револуционара пред бедемима непријатељске тврђаве. Он је, заправо, аристократа који је пришао побуњеницима.

Најзад неко за излазак из НАТО

Желећи да се представи као алтернатива за своју земљу 21. века, Вилпен је најављујући Покрет наступио као антипод профилу данашњег „галофакс глобалисте“: Да! Европа, али Европа народа суверених у односу на Америку. Да! Осуда тероризма, али тако што се више неће жмурити на проблем Блиског Истока („Израел има права на безбедност, али и Палестина на државу!“). Да! Мир, али француски војници напоље из Авганистана! Да! Новом савезу Француске и Немачке (типична деголистичка тема). Да ! „Наш француски социјални модел, а не себични ултра-либерализам!“. И последње и најважније, после чега се десет минута од аплауза није ништа могло ни чути, нити рећи: „Француска напоље из НАТО!!!“.... На ову последњу реченицу, односно на став који брани

95 посто Француза којима Саркози више не дозвољава референдум, огромна сала била је 19. јуна јединствена душа која је поново чула речи великог генерала Де Гола.

Када год сам у Србији од 2000. године до данас говорила о реалном анти-НАТО расположењу, пре свега у Француској, али и у читавој Европи, наши медији су то слушали са неверицом. Српска званична сцена толико је застрашена Нато-јаничарима, да више не може ни да замисли да неко други то није. Сада су и неки „тајкунчићи“ у Србији почели да улазе у „Атлантски савез“, јер мисле да ће НАТО да им чува украдене народне паре. Прве послеоктобарске владе вероватно нису ни знале зашто су за улазак у НАТО. То је после преврата била готово сексуална жеља: спавати с јачим, као Вишијева Француска са Немачком, по проницљивој дијагнози Жан Пол Сартра. Влада из 2005. је знала да неће да спава са непријатељем, али је ипак водила предигру и дозволила отварање канцеларије јужног напуљског крила у Београду. Ту су схизофрена, анална и амбивалентна црта већ показале свој лик, да би се данашњи болесник потпуно распао на више болесних делова, не знајући више уопште ни шта хоће, а ни зашто хоће. Тај болесник (код кога се Ерос потпуно претворио у Танатос), стимулисан је још само ударцима и наредбама.

Битка за Француску и Европу је почела

Француска Верденска битка, или битка за Веркор, почела је овог 19.јуна. Поготово у тренутку када корупционашки скандали у врху државе у афери „Бетанкур“ поново потресају земљу. Власница „Ореала“, водеће богатство Француске, или „франуски Мишковић“, тренутно је на удару јавног скандала због илегалног финансирања Саркозија и његових министара. Али, за разлику од Србије, овде паралелно са истрагом, долазе и оставке .

Де Вилпен је од данас званични председнички кандидат. Сутра ће му супротстављен бити можда опет сам Саркози, иако је он , рекло би се, већ при крају. Као најјачи кандидат против Вилпена ће вероватно бити гуран један веома интелигентан играч ММФ-а, номинални социјалиста, а заправо заштитник крупног капитала, Доминик Штрос-Кан. Вилпена ће свакако подржати деголисти и са левице и са деснице, антиглобалисти у свету, и сви сиромашни људи у Француској. Од угледних француских политичких имена прићи ће му, по свему судећи анти-НАТО политичар Никола Дипон-Ењан, као и социјалиста Жан Пјер Шевенман.

Пише: Мила Алечковић-Николић
уторак, 29 јун 2010 16:27

На страни де Вилпена је француска историја и њена тужна и потлачена садашњост. Можда ће 2012. година бити и први народни референдум који прекида Саркозијеву аутократску забрану политичког референдума. Можда ће и комунисти, када им кандидат не прође, гласати за Вилпена. Нешто ће се у сваком случају променити у Француској, која је била и остала срце и пумпа западне Европе, а заједно са Русијом - хипофиза Велике Европе.

Народу и грађанима је потребна сасвим другачија политичка и животна визија, просто речено, потребна им је *визија*. На крају, Де Вилпен је свој говор (подсвесно) завршио још једном Де Головим реченицом: „Француски народе и грађани, као никада до сада, потребни сте ми!“

Таман сам помислила да ни Марсељеза више не сме да се свира у овој земљи, угушеној од бројних мондијалистичких и англосаксонских-„шоу-биз-турбо-конвенција“, када су сви заједно, као будућа *Солидарна Република* на помолу, нову битку за човечанство, свечано прогласили отвореном: „Хајдемо децо отаџбине....“!